

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 4 PŽ-3453/2022-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednika vijeća, Dubravke Zubović, suca izvijestitelja i Nevenke Baran, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja FUGU-PROMET d.o.o. u stečaju, Zagreb, Ulica grada Vukovara 269d, OIB 43449576658, kojeg zastupa punomoćnik Igor Šeparović, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika STUDIO MILLENIUM, d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 269D, OIB 78165529901, kojeg zastupa punomoćnik Mario Kovačević, odvjetnik u Zagrebu, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1849/2019 od 17. svibnja 2022., u sjednici vijeća održanoj 31. siječnja 2023.

p r e s u d i o j e

I. Odbijaju se tužiteljeva i tuženikova žalba kao neosnovane i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1849/2019 od 17. svibnja 2022.

II. Odbija se kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 13.272,28 EUR (trinaesttisućadvjestosedamdesetdva eura i dvadesetosam centi) / 100.000,00 kn (stotisuća kuna).

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1849/2019 od 17. svibnja 2022. u točki I. izreke odbijen je tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da sud utvrdi da je bez učinka prema stečajnoj masi ugovor o podjeli s preuzimanjem, sklopljen između stranaka 10. studenog 2011. i solemniziran od strane javnog bilježnika Pere Džankića iz Zagreba pod poslovnim brojem OV-13141/2011 od 2. prosinca 2011., kojim ugovorom je u odredbi članka 6.2. tužitelj na tuženika prenio imovinu i obveze поближе označene u izreci presude, kao i da naloži tuženiku da vrati u stečajnu masu tužitelja svu imovinu/imovinske koristi koju je stekao po osnovi ugovora. Točkom II. izreke naloženo je tužitelju da nadoknadi tuženiku troškove postupka u iznosu od 92.450,00 kn. Točkom III. izreke odbijen je tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 62.870,00 kn. Točkom IV. izreke odbijen je tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 193.000,00 kn.

2. Tužitelj je podnio žalbu protiv presude, pobijajući je u dijelu u kojem nije uspio u sporu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi navodi da je učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku, jer je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 202. st. 1. i 2. Stečajnog zakona, u kojoj je sadržana zakonska pretpostavka o postojanju odlučnih činjenica, zbog čega je na tuženiku teret dokaza da te činjenice ne postoje. Dalje navodi da je tuženik, kao tužitelju bliska osoba, znao da je tužitelj primio porezno rješenje kojim mu je (10. veljače 2011.) utvrđena obveza plaćanja poreza na dobit u iznosu od 15.089.222,64 kn odnosno da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje, što znači da se po samom zakonu pretpostavlja znanje za namjeru da tužitelj sklapa ugovor o podjeli s preuzimanjem s namjerom da ošteti vjerovnike. Ukazuje na to da su stranke u vrijeme sklapanja ugovora imale istog zastupnika po zakonu, zbog čega je tuženik imao saznanja o tome da tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje. Smatra da je sklapanjem ugovora o podjeli s preuzimanjem tužitelj uz znanje tuženika namjerno ošteti vjerovnike zbog čega su ispunjene pretpostavke propisane za primjenu odredbe čl. 202. Stečajnog zakona, kao i one propisane odredbom čl. 212. toga zakona. Predlaže da ovaj žalbeni sud preinači pobijanu presudu tako da prihvati tužbeni zahtjev, podredno, da je ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

3. Tuženik je podnio žalbu protiv presude pobijajući je u točki III. izreke zbog svih žalbenih razloga propisanih odredbom čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku. U žalbi navodi da su njegovi podnesci od 14. travnja i 10. prosinca 2021. te 8. travnja 2022. bili potrebni za vođenje parnice zbog čega tuženik ima pravo na naknadu troškova u punom iznosu propisanom mjerodavnom tarifom. Dalje navodi da je vrijednost predmeta spora određena suviše nisko i da sud nije dao valjane razloge o tome kako je utvrđena, smatrajući da je potrebno uzeti u obzir tržišnu vrijednost nekretnina odnosno da vrijednost predmeta spora ne može biti niža od iznosa od 21.500.000,00 kn. Predlaže da ovaj žalbeni sud preinači rješenje o troškovima postupka sadržano u točki III. izreke, tako da odredi da tuženiku pripadaju troškovi postupka u iznosu od 800.000,00 kn uvećano za sudske pristojbe.

4. Tuženik je podnio odgovor na tužiteljevu žalbu u kojem navodi da tužitelj pogrešno smatra da se u konkretnom slučaju primjenjuje odredba čl. 221. st. 3. Zakona o parničnom postupku, već odredba čl. 202. Stečajnog zakona iz koje proizlazi da je tužitelj dužan dokazati znanje tuženika za postojanje namjere tužitelja da ošteti vjerovnike. Ukazuje na to da u vrijeme sklapanja ugovora o podjeli s preuzimanjem tužitelj nije bio nesposoban za plaćanje i da je porezno rješenje postalo konačno nakon sklapanja ugovora, zatim, da se tužitelj pogrešno poziva na prijeteću nesposobnost za plaćanje, kao i da zbog postojanja solidarne odgovornosti svih društava koja s sudjelovala u podjeli za obveze koje su nastale do trenutka upisa podjele u sudski registar, ona ne može predstavljati štetnu radnju. Stoga predlaže odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu te traži naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 100.000,00 kn.

5. Žalbe nisu osnovane.

6. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a), osim u pogledu odluke o troškovima postupka.

7. Predmet spora je tužbeni zahtjev radi utvrđenja da je ugovor o podjeli s preuzimanjem (kojeg su sklopili tužitelj i tuženik 10. studenog 2011.) bez pravnog učinka prema stečajnoj masi i vraćanja u stečajnu masu svih koristi stečenih na temelju tog ugovora.

8. Iz obrazloženja prvostupanjske presude proizlazi da je sud zaključkom poslovni broj St-2425/2017. od 16. rujna 2019. odobrio stečajnoj upraviteljici podnošenje tužbe, koja je podnesena u roku od godinu i pol dana od otvaranja stečajnog postupka, zbog čega su ispunjene pretpostavke za podnošenje tužbe iz odredbe čl. 212. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17). Nadalje, smatrajući da su ispunjene opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji stečajnog vjerovnika iz odredbe čl. 198. st. 1. Stečajnog zakona, ali da nisu ispunjene sve posebne pretpostavke, jer tužitelj, na kojem je teret dokaza nije dokazao postojanje namjere oštećenja vjerovnika u vrijeme poduzimanja pravne radnje, kao i da je druga strana tuženik znao za namjeru dužnika (čl. 202. st. 1. i 2. Stečajnog zakona), prvostupanjski sud je odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

9. Donošenjem pobijane presude nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti pa ni ona na koju ukazuje žalitelj (iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a). Ta presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama o kojima ne postoji proturječnost između onoga što je u obrazloženju presude navedeno o sadržaju isprava i samih tih isprava. Pritom, na njezinu zakonitost i pravilnost ne utječe to što je prvostupanjski sud u obrazloženju pogrešno naveo da je predmet pobijanja jedan ugovorna odredba (čl. 6.2.), a ne cijeli ugovor.

10. Međutim, pogrešno je primijenjeno materijalno pravo. Naime, odredbom čl. 550.n st. 1. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 11/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 111/12, 125/11, 68/13, 110/15, 40/19, 34/22 i 114/22; dalje: ZTD) propisano je da upisom podjele u sudski registar nastupaju sljedeće pravne posljedice: 1. dijelovi imovine društva koje se dijeli, obveze i pravni odnosi, suglasno planu podjele sveopćim sljedništvom prelaze na nova društva, a ako neki dio imovine nije planom podjele raspoređen ili to suglasno planu podjele ne bi bilo moguće učiniti, takav dio imovine ili naknada za njega rasporedit će se na sva nova društva u istom omjeru kao što im je prema planu podjele pripala raspoređena neto imovina društva koje se dijeli, 2. kod podjele razdvajanjem dolazi do prestanka društva koje se dijeli, 3. kod podjele odvajanjem stupaju na snagu planom podjele predviđene izmjene statuta ili društvenog ugovora, a temeljni kapital društva koje se dijeli smatra se smanjenim, ako je takvo smanjenje bilo predviđeno planom podjele, 4. članovi društva koje se dijeli stječu udjele u novim društvima suglasno planu podjele; prava trećih osoba koja su postojala na udjelima u

društvu koje se dijeli nastavljaju se na udjelima u novim društvima za koje su ovi zamijenjeni i na dodatnim isplatama u novcu, ako je takvih bilo, 5. prestaje pravna odlučnost nedostatka javnobilježničkog oblika odluke o podjeli. Prema odredbi st. 2. toga članka, nedostaci odluke o podjeli ne utječu na valjanost upisa i na pravne posljedice podjele iz stavka 1. ovoga članka. Tužitelj koji je prije upisa podjele u sudski registar podnio tužbu radi pobijanja odluke o podjeli ili utvrđenja njene ništetnosti može i bez suglasnosti tuženika preinačiti tužbeni zahtjev te zahtijevati naknadu štete koja mu je nastala upisom podjele u sudski registar.

11. Nadalje, prema odredbi čl. 550.r ZTD-a, na podjelu s preuzimanjem odgovarajuće se primjenjuju odredbe čl. 550.b - 550.p i čl. 512. - 549. toga zakona, osim ako odredbama toga članka nije propisano što drugo.

12. Prema stajalištu ovoga suda, odredba čl. 550.n st. 2. ZTD-a, iz koje proizlazi da je odluku skupštine o podjeli društva dopušteno pobijati odnosno tražiti utvrđenje njezine ništetnosti samo do upisa podjele u sudski registar (u konkretnom slučaju podjela je upisana 8. veljače 2012.), ima prednost u primjeni u odnosu na odredbe Stečajnog zakona koje se tiču pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika. Navedeno treba primijeniti i u slučaju kada je riječ o nedostacima ugovora o podjeli, koji kod podjele s preuzimanjem zamjenjuje plan podjele (kod podjele s osnivanjem). Naime, nije održiva situacija u kojoj bi pobijana radnja (ugovor o podjeli) bila bez učinka prema stečajnoj masi (čl. 212. st. 5. Stečajnog zakona), što bi imalo za posljedicu vraćanje u stečajnu masu stečenih imovinskih koristi odnosno oživljavanje tuženikove tražbine, ali bi statusna promjena i dalje egzistirala prema trećima koji postupaju s povjerenjem u sudski registar. S obzirom na to da je riječ o statusnoj promjeni koja se upisuje u sudski registar, drukčije stajalište vodilo bi ka pravnoj nesigurnosti i dovođenju u povoljniji položaj ranijih vjerovnika na štetu onih (društva preuzimatelja) koji su to postali nakon podjele. Naime, treba imati u vidu da nakon podjele i prijenosa određene imovinske cjeline, društva koja su u njoj sudjelovala nastavljaju sudjelovati u pravnom prometu, stječu prava i preuzimaju obveze, zbog čega dolazi do promjena u njihovoj imovini i članstvu u društvu.

13. Pritom, valja ukazati na to da su zakonom propisana pravila koja za cilj imaju zaštitu vjerovnika, a tiču se prava zahtijevati ispunjenje do obavijesti o podjeli od bilo kojeg društva koje sudjeluje u podjeli (čl. 550.n st. 3. ZTD-a), solidarne odgovornosti za obveze društava koja su sudjelovala u podjeli (ograničeno do doznosa vrijednosti dijela imovine koja je prešla na svakog od njih suglasno planu podjele, umanjene za obveze koje su pojedinome društvu dodijeljene suglasno planu podjele, čl. 550.o st. 1. ZTD-a) i prava vjerovnika društva koje se dijeli, koji ne mogu zahtijevati ispunjenje obveze, da im nova društva, odnosno društva koja sudjeluju u podjeli daju osiguranje, ako su vjerovnici svoje tražbine prijavili bilo kojemu od navedenih društava u roku od šest mjeseci računajući od objave upisa podjele u sudski registar (čl. 550.o st. 2. ZTD-a).

14. Prema tome, tužitelj nema pravo na temelju odredaba čl. 198., 202. i 212. Stečajnog zakona zahtijevati od suda da utvrdi da je bez učinka prema stečajnoj masi ugovor o podjeli s preuzimanjem i naloži tuženiku da mu vrati stečene koristi

odnosno pravilnom primjenom materijalnog prava trebalo je jednako odlučiti o tužbenom zahtjevu.

15. S obzirom na to da se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, prvostupanjski sud je pravilno, u skladu s odredbom čl. 40. st. 3. ZPP-a, odbio tuženikov prigovor da je suviše niska vrijednost predmeta spora spora u visini od 1.828.198,00 kn naznačena u tužbi, koji iznos predstavlja neto kapital prenesen podjelom društva (razlika između prenesene imovine i obveza). Vrijednost predmeta spora utvrđuje se brzo i na prikladan način, zbog čega prvostupanjski sud nije bio dužan pribavljati podatke o vrijednosti nekretnina koje su predmet podjele, a valja ukazati i na to da je tuženik zahtjev za naknadu troškova postavio prema vrijednosti predmeta spora navedenoj u tužbi, a ne u žalbi. Odluka o troškovima postupka ispitana je kako po osnovi (čl. 154. st. 1. ZPP-a), tako i po visini (čl. 155. ZPP-a) te je utvrđeno da je pravilna i zakonita. Suprotno žalbenim navodima, prema odredbama Tbr. 8/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22; dalje: OT), tuženik ima pravo na nagradu u punom iznosu samo za odgovor na tužbu i obrazloženo očitovanje na nalaz i mišljenje vještaka, što znači da za podneske od 14. travnja 2021. i 8. ožujka 2022. ima pravo na naknadu troškova postupka prema Tbr. 8/3 OT u iznosu od 500,00 kn, kako je to pravilno priznao prvostupanjski sud. Troškovi podneska od 10. prosinca 2021., u prilogu kojeg je tuženik, nakon što je već iznio svoje stajalište u pogledu pravne osnove spora u odgovoru na tužbu (koji troškovi su mu priznati u punom iznosu), dostavio pravno mišljenje treće osobe, nisu bili potrebni za vođenje parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a, kako je to pravilno zaključio prvostupanjski sud.

16. Slijedom navedenog, valjalo je, na temelju odredbe čl. 368. st. 2. ZPP-a, odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točkama I., II. i IV. izreke, a na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a, odbiti tuženikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u točki III. izreke.

17. Troškovi odgovora na žalbu nisu bili potrebni za vođenje parnice u smislu odredbe čl. 155. ZPP-a, pa je tuženikov zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 100.000,00 kn odbijen kao neosnovan.

18. Preračunavanje iznosa izraženih u kunama u iznose izraženim u eurima izvršeno je u skladu s odredbama čl. 43. i 48. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 57/22 i 88/22).

Zagreb, 31. siječnja 2023.

Predsjednik vijeća
Branka Šabarić Zovko

Broj zapisa: **eb318-b5291**

Kontrolni broj: **0d9d0-ca71b-02c2e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=BRANKA ŠABARIĆ ZOVKO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE
HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.